

79, ikke Nr. 80—88, alle af det ærede Medlem for Middelfart. Endelig kan jeg tiltræde Ændringsforslag under Nr. 89, ogsaa stillet af Flertallet under Nr. 70.

Saa har jeg kun tilbage de to Ændringsforslag, der ere stillede dels af det ærede Medlem for Bræstrup (Laust Jensen) og dels af det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich), som jo gaa ud paa ganske at kassere mit Forslag, saa vidt angaar Udførelsesmaaden, og i Stedet derfor at sætte noget helt nyt.

Hvad nu det første angaar, det Forslag, det ærede Medlem for Bræstrup har stillet og udførlig begrundet i Dag, skal jeg sige, at selv om jeg ikke havde anden Indvending mod det, end Bestemmelsen i den sidste Paragraf, § 25, var dette mig ogsaa nok. Thi den Bestemmelse, at det hele falder bort om 20 Aar, tager ligefrem al Saft og Kraft af Forslaget; saa vilde det kun dreje sig om, at de Folk, der kunde ønske at undgaa Værdistigningsafgiften, holdt Pinen ud i 20 Aar; saa vare de fri for den. Og det vilde jo ikke sige, som det ærede Medlem gik ud fra, at de saa skulle have mindst dobbelt saa meget for deres Grund om 20 Aar for at kunne taale Rentetabet. Thi det kan jo meget godt være, at de have udnyttet Værdien maaske endogsaa fuldt ud i de 20 Aar, der ere gaaede, ad anden Vej end gennem Salg.

Vi komme saa, bortset fra denne ret tilfældige og vilkaarlige Bestemmelse, som det ærede Medlem maaske nok var villig til at lade falde, ind paa det, som er Hovedindholdet af hans Forslag, nemlig at Værdistigningsafgiften først skal betales, naar den paagældende Ejendom sælges. Det skal jeg dvæle lidt ved. Thi skønt Forslaget kun bæres frem af dette enkelte Medlem, ved jeg jo, at det er en Tanke, som næres af flere, om det dog ikke egentlig var det rette at begrænse det hele dertil. Dette vil jeg bestemt fraraade. Hvorfor er det, man vil gøre Værdistigningens Erlæggelse afhængig af Salg? Det er ikke, fordi man ikke erkender, at Værdistigningen kan være indtraadt før Salget. Det maa man selvfølgelig erkende, at er der overhovedet en Værdistigning, indtræder den ved Banens Anlæg; og for saa vidt maa man altsaa prin-

cipielt være enig med mig i, at man allerede i det Øjeblik skulde tage den Part, som man erkender, Staten bør have af det Gode, den selv skaber. Naar man dog ikke gør det, men vil have Betalingen, ikke som jeg selv foreslaar, *udsat* til, men gjort *afhængig af* Salg, er det jo, fordi man mener, at først derigennem føres *Beviset* for, *at* og *hvor meget* den paagældende Ejendom overhovedet er stegen i Værdi. Dette er jeg ganske og aldeles uenig i. Jeg mener, at et Salg er et saare daarligt Bevis for, hvilken forøget Værdi en Grund har faaet i Anledning af en Jernbane. Efter min Mening er det et meget bedre Bevis, der ligger i, at fornuftige Folk, som disse Kommissionsmedlemmer maa forudsættes at være, undersøge Sagen og sige, at Grunden er stegen saa og saa meget — et meget bedre Bevis end det, der skal ligge i Salg. Og hvorfor? Fordi det for det første i Virkeligheden kan være saare vanskeligt at faa Salgsummen bragt paa det rene. Det man — i alt Fald det ærede Medlem for Bræstrup — i saa Henseende vil gaa ud fra, er jo Salgsdokumenterne. Men Papiret er taalmodigt, og det vide vi alle — med al Respekt for vore Medborgere — at der kan stilles noget ganske andet op i Papirerne med Hensyn til Salgssummen end det, der er den virkelige Sammenhæng. Men selv bortset derfra, kan det jo være, at Salgssummen er afhængig af ganske andre Ting end det, der i denne Sag er og bør være det grundlæggende: Værdistigningen, der er fremkaldt ved Jernbaneanlæg. Den kan være for høj, den kan være for lav. Den kan være for høj, fordi den, der køber, har en ganske særlig Interesse i at faa netop den Grund til sit Brug. Den kan være for lav, fordi den, der sælger, har en ganske særlig Nødvendighed for at sælge. Altsaa, Salgssummen er saare upaalidelig som Maalestok for den virkelig indtraadte Værdistigning. Endda vil jeg sige, at havde man ikke andet end dette at indvende, saa var det ikke det vigtigste. Hvis det virkelig var saa, at Værdistigningen, selv om den er indtraadt straks — og det kan ingen benægte, at den vil være —, dog ikke kan udnyttes, før man sælger, saa vilde man maaske kunne gaa med til noget saadant som dette.